

Fald ikke kan udbetale Lønninger til Embedsmænd eller Pensioner eller Nogetsomhelst, der henhører til Statens Udgifter, lige saa lidt som der kan bevilges Diæter til Rigsdagsmænd, naar man ikke har nogen Finantslov, endsskjønt jeg i Øvrigt tror, at disse sidste Udgifter ere mere uafhængige af Finantsloven end de øvrige, om saa skulde være. Jeg kommer tilbage til, at disse Udgifter i Grunden ikke have nogen finantsiel Betydning, det er kun underordnede Summer af en ringe Betydning; Rigsdagen koster kun meget lidt i Forhold til det Hele. Jeg siger, at vi overlade i mange Tilfælde Myndigheden til at afholde uforudsete Udgifter osv. til Mænd, der staa i en eller anden Forretning til Staten. Den politiske Betydning af dette Forslag, indrømmer jeg, er meget betydelig. Det har stor Betydning, om man stiller Rigsdagen saaledes, at den skal spørge Regjeringen, om den maa udrede Udgifterne til Dette eller Sint. Det er efter min Opfattelse en yndig bureaukratisk Røntgang, som man ogsaa paa dette Omraade vil give Hævd. Jeg tror, at man kunde fortsætte disse Betragtninger over dette Forslag, saa at man tilsidst maatte komme til at sige: Svad skal man med en Rigsdag? Den tør end ikke betro gennem Valget af sin Formand Ordningen af saadanne Smaa Ting uden at ansøge Finantsministeren derom.

Timestad: Jeg tror, at jeg trods det, det ærede Medlem nys sagde, er fuldt berettiget til — naar det ærede Medlem som Indvending mod Forslaget under Nr. 2 fremhævede, at Formanden bestandig burde være et Udtryk for Flertallet, og at han ved dette Forslag ikke længere kunde være det eller, som han nu sagde, kunde befrægtes ikke at være i Overensstemmelse med Flertallet. — Derimod at fremhæve den Side af Sagen, som er min Anskuelse, at Formanden ikke er Flertallets Formand, men derimod Thingets Formand, at det ikke gjælder om, at Formanden bestandig skal være i størst mulig Overensstemmelse med det til enhver Tid værende Flertal og være et Udtryk derfor, men at Opgaven er, at Formanden skal staa som hele Thingets Formand, som den, der staar over Partierne i Salen og med Upartiskhed leder Forhandlingerne og paa ethvert Punkt staar saaledes som den, der handler paa hele Thingets Vegne. Og det kan Ingen negte, at netop den Røntgang, som det ærede Medlem lægger ind i det fornævnte Valg hører hjerde Ager, stiler imod det modsatte Resultat. Naar det ærede Medlem sagde, at jeg dog nok maatte antage, at Formanden kunde være upartisk, trods at han blev valgt hver fjerde Ager, ellers kunde jeg ikke have valgt paa nogen Formand tidligere, saa gad jeg dog vidst, om der er nogen Mening i dette Argument, om der er Spor af Røntgang i det. Naar jeg skulde stemme paa en Formand, var jeg jo nødt til at stemme under de giu-

Billkaar, under de Forudsætninger og Bestemmelser, der gjaldt, enten jeg mente, at det vilde fremme Formandens Upartiskhed eller ikke. For Øvrigt kan jeg fortælle det ærede Medlem, at hans Forudsætning om, at jeg bestandig havde stemt paa den Mand, der tidligere var Formand her i Salen, er feil; jeg har tværtimod, tror jeg, aldrig stemt paa ham. For saa vidt det ærede Medlem dernæst bemærkede, at han havde bragt mig til at røpme, maa jeg beklage, at han atter bragte mig til at røpme, da han vendte tilbage til sin Beundring af Folke-thingets subvalgnes Energi og Udholdenhed. I det han rigtigt bemærkede, at ogsaa jeg var Medlem af nogle Udvalg, som han ydligere med en Motivering, hvorfor det var saa beundringsværdigt med denne Energi og Udholdenhed, og bragte mig derved, som sagt, til dobbelt at røpme. Thi han sagde, at det var netop af den Grund saa beundringsværdigt med denne Energi og Udholdenhed i Udvalgene, fordi man vidste, at alt Arbejde var saa frugtesløst, at der ikke vilde komme Noget ud deraf. Men saa falder altsaa Beundringen udelukkende over paa Mindretallet; thi det er jo os, for hvem Arbejdet er frugtesløst. Det beror jo blot paa de Herrer af Flertallet, om de ville have Loven ud; de kunne jo ved at nedstemme deres Forbringere, ved ikke paa ethvert Punkt at gaa bort fra det foreliggende Grundlag, let faae Lovene frem; men vi derimod af Mindretallet sidde og kunne ikke gjøre Noget. Det er altsaa uregelmæssigt os, hvem Beundringen maatte gjælde, og det var derfor, at jeg atter kom til at røpme. I Øvrigt vil jeg til det ærede Medlem bemærke, at han ogsaa tog feil deri, at jeg skulde have betegnet Forslaget under Nr. 2 som et, der ikke egnede sig til at blive vedtaget; det har jeg ingen sinde sagt; jeg har talt om Forslaget under Nr. 9 og sagt, at det i sin nuværende Skikkelse ikke egnede sig til at blive vedtaget. Svad for Øvrigt Forslaget under Nr. 9 angaar, skal jeg bemærke, at det beror paa en Hørefeil af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen), naar han mente, at jeg havde sagt, at det, som var Hensigten med Forslaget, var at skaffe Finantsministeren Indslydelse paa Folke-thingets Udgifter, og at man derved fik Bevis for, hvad der egentlig var vor Røntgang. Noget Saadant har jeg ingen sinde sagt. Jeg har overfor den Indvending, at om ogsaa Udgifterne bleve satte paa Finantsloven, var der Ingen, der bar Ansvar for, at de bleve overfødne, bemærket, at det har dog Den, der overhovedet berer Ansvar for, hvad der udbetales af Statskassen, nemlig Finantsministeren, og jeg fastholder dette. Men derved faar Finantsministeren ikke Indslydelse paa Udgifterne. Naar de forudsættes staaende paa Finantsloven, er der vedtaget, hvad der skal udbetales, og derpaa faar Finantsministeren ingen Indslydelse. Men, vil man sige, da Re-